

บทที่ 1

กลาสส์

กลาสส์มือเหนียวเหนอะไปด้วยเลือดแม่ การตระหนักรู้ค่อยๆ มาถึงอย่างช้าๆ เหมือนแทรกซึมผ่านหมอกหนาเข้ามา...มือของเธอเหมือน เป็นมือของคนอื่น และเลือดก็เป็นแค่ส่วนหนึ่งของฝันร้าย แต่มันคือมือเธอ และเลือดก็เป็นของจริง

กลาสส์รู้สึกได้ถึงฝ่ามือขวาที่ติดหนึบอยู่กับเท้าแขนของที่นั่งแถวหน้า ในยาน และรับรู้ได้ว่ามีใครกำลังบีบมือเธออยู่ บีบแรงด้วย ลุคนั่นเอง เขา ไม่ปล่อยมือเธอเลยนับตั้งแต่ตอนที่ดึงเธอออกมาจากร่างของแม่แล้วอุ้มเธอ มาอยู่ที่นั่งตรงนี้ นิ้วของเขาประสานกับนิ้วของเธอแน่นจนเหมือนเขาพยายาม จะดูความเจ็บปวดจากตัวเธอไปไว้ในตัวเขาแทน

กลาสส์พยายามเพ่งความสนใจไปยังมืออุ่นๆ ของเขา เธอจอตจ่ออยู่กับ แรงบีบของเขา เขาแทบไม่คลายมือเลยแม้ในขณะที่ยานสั่นสะเทือนและ ตกกลงไปสู่วงโคจรโลก

เมื่อไม่กี่นาทีก่อน กลาสส์ยังนั่งอยู่ข้างๆ แม่อยู่เลย พร้อมที่จะไป เผชิญโลกใหม่ด้วยกัน แต่ตอนนี้แม่ตายแล้ว ถูกยิงโดยการ์ดคลุ้มคั่ง ที่พยายามแย่งที่นั่งสุดท้ายบนยานอวกาศเพื่อหนีออกจากอาณานิคมที่กำลัง

จะตาย กลาสส์หลับตาแน่น พยายามหยุดภาพที่ฉายวนซ้ำแล้วซ้ำเล่าในหัว
แม่ของเธอทรุดลงไปกองกับพื้นอย่างเงิบๆ กลาสส์หึงตัวลงบนพื้นขณะที่แม่
หายใจวรินและส่งเสียงโอดครวญ เธอไม่สามารถทำอะไรเพื่อห้ามเลือดได้
กลาสส์ยกศีรษะแม่มาวางบนตักและข่มเสียงสะอื้นเพื่อบอกว่าเธอรักแม่
มากแค่ไหน เธอมองดูรอยยิ้มๆ บนชุดกระโปรงของแม่ที่แผ่กว้างขึ้นเรื่อยๆ
ในขณะที่พลังชีวิตของแม่แผ่วเบาลง มองดูใบหน้าของแม่แข็งค้าง หลังจาก
เพิ่งได้ยินคำพูดสุดท้ายที่ว่า *แม่ภูมิใจในตัวลูกนะ*

ไม่มีทางที่เธอจะหยุดภาพเหล่านี้ได้เลย เช่นเดียวกับที่เธอไม่มีทาง
จะเปลี่ยนความจริงที่เกิดขึ้นได้ แม่ของเธอตายแล้ว และกลาสส์กับลูกกำลัง
ถูกเหวี่ยงไปในอนาคตบนยานที่จะตกกระทบพื้นโลกในอีกไม่กี่อึดใจข้างหน้า

ยานสันสะเทือนเสียงดัง ทั้งยังเหวี่ยงไปซ้ายที่ขวาที่ แต่กลาสส์แทบ
ไม่รับรู้ ขนาดเข็มขัดนิรภัยกดเข้าไปในชายโครงของเธอขณะยานโคลงเคลง
เธอก็แทบไม่รับรู้ ความเจ็บปวดจากการตายของแม่สีที่ซูดผิวเนื้อเธอเจ็บแสบ
ยิ่งกว่าหัวเข็มขัดโลหะ

ก่อนหน้านี้เธอเคยนึกภาพความโศกเศร้าว่าเป็นน้ำหนักรที่กดทับ...
ถ้าเธอจะเคยนึกถึงมันบ้างนะนะ เพราะกลาสส์คนแก่นั้นไม่ค่อยมาเสียเวลา
ใคร่ครวญกับความทุกข์โศกของคนอื่นนักรอก แต่เธอก็เปลี่ยนไปหลัง
การตายของแม่เพื่อนสนิท ตอนนั้นเธอมองดูเวลส์เดินห่อเหี่ยวใจไปทั่วยาน
ราวกับกำลังแบกภาระหนักอึ้งที่มองไม่เห็น แต่ตอนนี้กลาสส์กลับรู้สึก
แตกต่าง...เธอรู้สึกเหมือนถูกคว้านจนกลวง ราวกับอารมณ์ความรู้สึกถูกซูด
หายไปหมด สิ่งเดียวที่ย้ำเตือนว่าเธอยังมีชีวิตอยู่ก็คือมือของลูกที่เกาะกุม
มือเธอไว้อย่างปลอบประโลม

ผู้คนเบียดกลาสส์จากทุกทิศทาง ที่นั่งทั้งหลายถูกจับจองจนเต็มหมด
ผู้ชาย ผู้หญิง และเด็กต่างยืนกันเต็มพื้นที่ทุกตารางนิ้วในห้องเคบิน พวกเขา
เกาะกันเพื่อทรงตัวไม่ให้ล้ม ทั้งที่ก็ไม่มีที่ว่างจะให้ล้มลงได้...ยานเต็มแน่น
เกินไป ผู้คนยื่นโงนงนงสายไปมาและมีน้ำตาไหลออกมาอย่างไร้เสียง บางคน

พิมพ์ชื่อบุคคลที่พวกเขาทิ้งไว้เบื้องหลัง ในขณะที่บางคนส่ายหน้าไม่หยุดเหมือนไม่สามารถยอมรับว่าพวกเขาได้บอกลาบุคคลอันเป็นที่รักเป็นครั้งสุดท้ายไปแล้ว

เพียงคนเดียวที่ดูปราศจากความตื่นตระหนกคือชายที่นั่งอยู่ทางขวาของกลาสส์ รองสมุหนายกโรดส์ เขามองไปข้างหน้า ไม่รับรู้และไม่แยแสกับใบหน้าระทมทุกข์ที่อยู่รอบๆ กลาสส์มีสีหน้าโกรธเคืองขึ้นมา บดบังสีหน้าที่เต็มไปด้วยความเจ็บปวดเอาไว้แวบหนึ่ง พ่อของเวลส์ที่เป็นสมุหนายกคงจะทำทุกวิถีทางเพื่อปลอบประโลมคนรอบข้าง ซึ่งความจริงเขาคงไม่ยอมรับที่นั่นบนยานลำสุดท้ายตั้งแต่แรกแล้ว แต่กลาสส์ก็แทบไม่อยู่ในฐานะที่จะไปตำหนิใคร เพราะเหตุผลเดียวที่กลาสส์มาถึงยานได้ก็เป็นเพราะโรดส์นี่ละ ที่พาเธอกับแม่มาด้วย โดยใช้อำนาจเบิกทางเข้ามา

เกิดการเหวี่ยงกระซากรุนแรงจนกลาสส์หลังกระแทกเบาๆขณะที่ยานเอียงวูบไปด้านข้าง จากนั้นยานก็เอียงเกือบสี่สิบห้าองศา ก่อนเปลี่ยนกลับมาตั้งลำอย่างฉับพลันจนรู้สึกเสียววูบในท้อง เสียงร้องไหยหวนของเด็กคนหนึ่งดังแทรกเสียงฮือฮาของผู้งชน หลายคนกรี๊ดร้องเมื่อโลหะที่ห่อหุ้มยานเริ่มโก่งเหมือนถูกทุบด้วยกำปั้นยักษ์ เครื่องยนต์กลไกส่งเสียงเอี้ยดอียดแหลมสูงที่ตั้งมาถึงในห้องเคบิน ดังจนหูแทบแตก ถูกกลบด้วยเสียงร้องไห้และเสียงสะอื้นอย่างหวาดผวา

กลาสส์จับเก้าอี้ที่ที่นั่งและกุมมือลูกไว้นั่น รอรับความกลัวที่กำลังจะปะทุขึ้นมา แต่มันก็ไม่มาเสียที เธอรู้ว่าเธอควรจะกลัว แต่เหตุการณ์ในช่วงสองสามวันที่ผ่านมาทำให้เธอรู้สึกชาต้าน แค่มองดูบ้านเกิดของเธอล่มสลายจากการที่ออกซิเจนบนอากาศยานค่อยๆหมดลงก็ยากพอแล้ว แต่เสียงออกไปเดินในอวกาศอย่างบ้าบิ่นและไม่ได้รับอนุญาตเพื่อหนีจากยานวัลเดินไป ยานพีนิกซ์ที่ซึ่งยังพอมีอากาศให้หายใจได้บ้างก็ยากพอแล้ว ทุกอย่างที่ประสบมาดูเหมือนจะคุ้มค่าเมื่อกลาสส์ แม่ และลูกมาถึงยานได้ แต่ ณ จุดนี้ ต่อให้จะไม่ได้เห็นโลก เธอก็ไม่แคร์แล้ว ให้ทุกอย่างมันจบลงตรงนี้

ดีกว่าที่จะต้องตื่นมาในทุกเช้าโดยพบว่าแม่ของเธอจากไปแล้ว

เธอหันไปทางลูกที่กำลังมองตรงไปข้างหน้า สีหน้าของเขาแว่นแฉูดจืดจาง เขากำลังพยายามทำตัวกล้าหาญเพื่อเธออยู่หรือเปล่า หรือจะเป็นเพราะการฝึกฝนอย่างเข้มข้นของพวกการ์ดที่สอนให้เขามีความนิ่งภายใต้แรงกดดัน เขาควรจะได้อะไรที่ดีกว่านี้ หลังจากทุกสิ่งทุกอย่างที่กลาสส์ทำให้เขาต้องเผชิญ หรืออะไรๆ มันจะจบลงแบบนี้ ทั้งคู่สู้สุดสำหรับหนีความตายจากบนอาณาดินคมมาเพียงเพื่อที่จะเอาหน้าฟุ้งไปสูชะตากรรมน่าสยงแบบอื่นแทนเนี่ยนะ ตามกำหนดการแล้ว มนุษย์ยังไม่ควรกลับโลกภายในอย่างน้อยก็อีกหนึ่งศตวรรษ ต้องรอให้นักวิทยาศาสตร์แน่ใจก่อนว่าระดับรังสีที่หลงเหลือจากมหาภัยพิบัติได้ลดระดับลงแล้ว นี่เป็นการกลับบ้านก่อนกำหนด เป็นการอพยพอย่างจนตรอกที่ไม่รับประกันสิ่งใดนอกจากความไม่แน่นอน

กลาสส์มองออกไปนอกหน้าต่างเล็กๆ ที่เรียงเป็นแถวข้างตัวยานเมฆสีเทาขมุกขมัวดบังทุกช่องหน้าต่าง มันสวยงามอย่างแปลกประหลาด เธอคิด แต่แล้วจู่ๆ หน้าต่างก็แตกดังโพละ ทำเอาเศษกระจกอื่น ๆ และเศษโลหะปลิวว่อนไปทั่วห้องเคบิน พวกคนที่อยู่ใกล้หน้าต่างพยายามหนีและหลบอย่างลนลาน แต่ก็ไม่มีที่ให้ไป พวกเขาเอนตัวไปข้างหลังจนล้มทับคนอื่น กลิ่นโลหะใหม่ๆ แสบร้อนอยู่ในโพรงจมูกของกลาสส์ แต่กลิ่นอื่นนี่สิที่ทำให้กลาสส์อยากอาเจียน...กลาสส์ตระหนักขึ้นมาพร้อมความกลัวที่ท่วมทับว่า มันคือกลิ่นเนื้อใหม่

เธอพยายามต่อสู้กับแรงที่เกิดจากฟุ้งทะยานอย่างรวดเร็วของยานเพื่อหันหน้าไปทางลูก ในช่วงพริบตาหนึ่ง เธอไม่ได้ยินเสียงสะอื้น เสียงร้องไห้ และเสียงเคร็งคร้างของโลหะ เธอไม่สัมผัสถึงลมหายใจสดๆ ของผู้เป็นแม่ เธอเพียงแต่เห็นใบหน้าของลูก ใบหน้าด้านข้างที่สมบูรณ์แบบกับสันgram แข็งแกร่งที่เธอเคยลูบไล้อยู่ในใจคืนแล้วคืนเล่าตอนที่เธอถูกคุมขังอยู่หลายเดือน ตอนที่เธอถูกตัดสินให้ตายในวันเกิดปีที่สิบแปด

เสียงโลหะฉีกขาดดึงกลาสส์กลับมาสู่ความเป็นจริง เสียงนั้นสั้นระรัว

อยู่ในแก้วหูเธอ ไส้ลงมาจนถึงกราม ผ่านกระดูกเข้าไปจนถึงภายในช่องท้อง เธอขบฟันแน่นและมองดูด้วยความสยดสยองอย่างทำอะไรไม่ได้ขณะที่หลังคา ฉีกขาด หลุดไปเหมือนเป็นเพียงเศษผ้าเท่านั้น

เธอบังคับตัวเองให้หันกลับไปหาสุค ตอนนั้นสุคหลับตา แต่ก็กำลัง บีบมือเธอด้วยความแน่นแค้นที่พื้นคืนมาใหม่

“ฉันรักนายนะ” เธอบอก แต่คำพูดนี้ก็ถูกกลบด้วยเสียงกรี๊ดร้องจากรอบด้าน ทันใดนั้นก็มียูนิคอร์นตัวสูงส่งแสงสีนวลพุ่งไปยังกระดูก ยานกระแทกพื้นโลก แล้วทุกอย่างก็ดำมืด

กลาสส์ได้ยินเสียงร้องครวญครางดังมาจากที่ไกลๆ เป็นเสียงที่เต็มไปด้วย ความปวดร้าวในระดับที่เธอไม่เคยได้ยินมาก่อน เธอพยายามลืมตา แต่การใช้ เรี่ยวแรงแม้เพียงเล็กน้อยที่สุดก็ทำให้เธอรู้สึกเวียนศีรษะอยากอาเจียน เธอ ยอมแพ้และปล่อยให้ตัวเองดำดิ่งกลับไปสู่ความมืด ผ่านไปครู่หนึ่ง หรือ จะเป็นสองสามชั่วโมงกันนะ เธอพยายามต่อสู้กับความสงบนิ่งที่ทำให้รู้สึก สบายอีกครั้ง พยายามกลับสู่สติสัมปชัญญะ ในเสี้ยววินาทีอันสบายและมีนง เธอไม่รู้เลยว่าตัวเองอยู่ที่ไหน เธอได้แต่เฟุ้งความสนใจไปยังกลิ่นประหลาดๆ มากหลาย กลาสส์ไม่เคยรู้มาก่อนว่าคนเราจะสามารถได้กลิ่นหลายกลิ่น พร้อมๆ กันแบบนี้ มีกลิ่นอะไรบางอย่างที่เธอคุ้นเคยจากทุ่งพลังงานแสงอาทิตย์... สถานที่โปรดในการนัดเจอสุค...แต่เข้มข้นกว่าสักพันเท่าเห็นจะได้ มีกลิ่นอะไร หวานๆ แต่ไม่ใช่น้ำตาลหรือน้ำหอม มันลึกลับกว่า รุ่มรวยกว่า การสูด หายใจในแต่ละครั้งทำให้สมองของเธอแล่นเร็วจี๋เพื่อพยายามระบุกลิ่นอัน อบอวลนี้ มันเป็นกลิ่นอะไรบางอย่างที่แสนจูน โลหะ จากนั้นก็มีกลิ่นอัน คุ้นเคยอย่างหนึ่งกระซอกสมองของเธอให้ตื่นตัว เลือด

กลาสส์ค่อยๆ ลืมตาขึ้น เธออยู่ในพื้นที่กว้างใหญ่ เธอมองไม่เห็นผนัง ส่วนเพดานที่โปร่งใสและเต็มไปด้วยดวงดาวนั้นก็ดูเหมือนอยู่ห่างไปหลายไมล์ การรับรู้ของเธอค่อยๆ เข้าที่อย่างช้าๆ แล้วความสับสนก็แปรเปลี่ยนเป็น

ความครั่นคร้าม เธอกำลังมองดูท้องฟ้า...ท้องฟ้าจริงๆ บนโลก...และเธอก็ยังมีชีวิตอยู่ แต่ความอัศจรรย์ใจนั้นดำรงอยู่เพียงชั่วครู่ ก่อนที่ความคิดอย่างหนึ่งจะแล่นวาบขึ้นมาในหัว ทำเอาความตื่นตระหนกแผ่ซ่านไปทั่วร่าง ลุกอยู่ไหน เธอตื่นตัวขึ้นมาทันทีและยืนกายลุกขึ้นนั่ง ไม่สนใจความวิงเวียนและความเจ็บปวดที่พยายามกดเธอให้ทั้งตัวลงไปตามเดิม

“ลุก!” เธอตะโกนเรียกพร้อมกับหันซ้ายหันขวา ในใจภาวนาให้มองเห็นเงาร่างอันคุ้นเคยภายในเงามืดอันไม่คุ้นชิน “ลุก!” เสียงกรีดร้องและเสียงโหยหวนดังประสานจนกลบเสียงเธอไปหมด *ทำไมถึงไม่มีใครเปิดไฟซะที* เธอคิดอย่างสับสน แต่แล้วก็นึกได้ว่าเธอกำลังอยู่บนพื้นโลก ดวงดาวไม่ได้ช่วยอะไรมากไปกว่าให้แสงสลัวราง ส่วนดวงจันทร์ก็เพียงแค่ฉายแสงให้กลาสส์เห็นได้ว่าเงาร่างสีดำที่กำลังโบกแขนโบกมือและร้องครวญครางเหล่านั้นคือผู้ร่วมโดยสารยานของเธอนั่นเอง นี่ต้องเป็นฝันร้ายแน่ๆ โลกไม่ควรจะเป็นแบบนี้สิ สถานที่นี้ไม่ได้คุ้มค้ำกับการเอาชีวิตเข้าแลกเลย เธอตะโกนเรียกลุกอีกครั้ง แต่ยังคงไม่มีเสียงตอบรับ

เธอต้องลุกขึ้นยืน แต่ร่างกายก็หนักอึ้งอย่างแปลกประหลาด เหมือนมีตุ้มถ่วงที่มองไม่เห็นกดทับแขนขาอยู่ แรงดึงดูดที่นี่ให้ความรู้สึกแตกต่าง มันรุนแรงกว่า...หรือจะเป็นเพราะเธอได้รับบาดเจ็บกันแน่ กลาสส์เอามือแตะหน้าแข็งแล้วก็ส่งเสียงเฮือก ขาของเธอเปื่อย นี่เธอเลือดไหลรี เธอก้มลงไปมองทั้งที่หวาดกลัวสิ่งที่อาจจะได้เห็น ขากางเกงนั้นขาดวิน และผิวเนื้อข้างใต้ถลอกปอกเปิก แต่ไม่มีแผลเหวอะหวะ เธอวางมือลงบนพื้น ไม่สิพื้นดิน แล้วก็อ้าปากค้างด้วยความตกใจ เธอกำลังนั่งอยู่ในน้ำ...น้ำที่แผ่ไปเบื้องหน้าไกลสุดลูกหูลูกตา และมีเพียงเงาต้นไม้เลื่อนรางอยู่บนฝั่งไกลๆ กลาสส์กะพริบตาถี่ๆ รอให้ดวงตาปรับระยะใหม่และมองเห็นอะไรที่พอจะเข้าใจได้มากกว่านี้ แต่ภาพก็ยังไม่เปลี่ยน *ทะเลสาบ* คำพูดนี้ปรากฏขึ้นในหัวเธออย่างลึนไหล เธอกำลังนั่งอยู่ตรงขอบ นั่งอยู่บนฝั่งของทะเลสาบแห่งหนึ่งบนโลก...นี่เป็นเรื่องที่เหนือจริงพองๆ กับสภาพความหายนะรอบตัว ไม่ว่า

มองไปทางไหน เธอก็พบเห็นแต่ภาพสยอง ร่างที่นอนไร้เรี่ยวแรงและกระดูกแตกหักอยู่บนพื้นดิน ผู้คนที่บาดเจ็บส่งเสียงร้องให้อ่อนวอนขอความช่วยเหลือ ซากยานคว้นโซมกอีกหลายลำที่ตกอยู่ห่างกันไม่กี่เมตร ยานแตกออกเป็นชิ้นๆ ผู้คนวิ่งเข้าไปในซากยานที่มีควันคู่เพื่อแบกร่างแน่นิ่งและหนักอึ้งของคนอื่นๆ ออกมา

แล้วใครเป็นคนแบกเธอออกมาล่ะ ถ้าเป็นลูก แล้วตอนนี้เธออยู่ที่ไหน กลาสส์พยายามลุกขึ้นยืน ขาของเธอสั่นระริก เธอเกร็งเข้าเอาไว้เพื่อไม่ให้มันงอพับ และต้องเหวี่ยงแขนไปมาเพื่อรักษาสมดุล เธอกำลังยืนอยู่ในน้ำเย็นเฉียบ ความเย็นแผ่ซ่านขึ้นมาตามขา เธอสูดหายใจลึกๆ และรู้สึกว่า หัวใจเต้นถี่ขึ้นเล็กน้อย แต่ขาก็ยังสั่นพ้อๆ อยู่ เธอกะแผลกไปข้างหน้าได้สองสามก้าว เท่านี้ก็ไปสะดุดก้อนหินใต้ผิวน้ำ

กลาสส์ก้มลงไปมองแล้วสูดหายใจตั้งเฮือก แสงจันทร์สว่างพอให้เห็นได้ว่าน้ำถูกย้อมเป็นสีชมพูเข้ม มลพิษและรังสีจากมหาภัยพิบัติคือสิ่งที่ทำให้น้ำเปลี่ยนสีหรือเป่า่านะ หรือว่าน้ำในพื้นที่บริเวณนี้จะเป็นสีชมพูตามธรรมชาติอยู่แล้ว เธอไม่เคยสนใจเรียนวิชาภูมิศาสตร์สักเท่าไร...ซึ่งนี้ทำให้เธอเริ่มรู้สึกสำนึกและเสียใจมากขึ้นในทุกวินาที แต่แล้วเสียงร้องด้วยความสิ้นหวังจากร่างที่นอนกองอยู่กับพื้นห่างออกไปไม่กี่กิโลก็นำพาคำตอบอันเจ็บปวดมาสู่เธอ นี่ไม่ใช่ผลระยะยาวจากรังสี...น้ำถูกย้อมไปด้วยเลือดต่างหาก

กลาสส์ตัวสั่นระริก จากนั้นก็เดินเข้าไปหาผู้หญิงเจ้าของเสียงร้อง เธอคนนั้นนอนกองอยู่บนฝั่ง ร่างกายอ่อนล้ายังย้อมน้ำเป็นสีแดงอย่างรวดเร็ว กลาสส์โน้มตัวลงไปจับมือเธอไว้ “ไม่ต้องห่วงนะ คุณจะต้องไม่เป็นอะไร” กลาสส์หวังว่าน้ำเสียงเธอจะฟังดูเปี่ยมความเชื่อมั่นมากกว่าที่เธอรู้สึก ผู้หญิงคนนั้นเบิกตาโพล่งด้วยความกลัวและความเจ็บปวด “เห็นโรมัสรีเปล่า” เธอหายใจตั้งฮึดๆ

“โรมัส?” กลาสส์ทวนคำพร้อมกวาดสายตาไปตามภูมิทัศน์มืดๆ ที่เต็มไปด้วยร่างคนและซากยาน เธอต้องไปตามหาลูก สิ่งเดียวที่นำกลาสส์มาสู่การ

อยู่บนโลกก็คือความคิดที่ว่าลुकกำลังบาดเจ็บและนอนอยู่ที่ใดที่หนึ่งอย่าง เดียวดาย

“โรมัส ลุกของฉันนะ” ผู้หญิงคนนั้นมีมือกลาสส์แน่นขึ้น “พวกเรา ขึ้นยานกันคนละลำ เพื่อนบ้านของฉัน...” คำพูดของเธอถูกขัดจังหวะด้วย เสียงสวดหายใจอย่างเจ็บปวด “เพื่อนบ้านสัญญาว่าจะดูแลเขาให้”

“เดี๋ยวเราต้องเจอเขาแน่” กลาสส์พูด แล้วเธอก็สะดุ้งเมื่อเล็บของผู้หญิง คนนั้นจิกเข้าไปในเนื้อ เธอหวังว่าประโยคแรกที่เธอเอื้อนเอ่ยบนโลกจะไม่ใช่ คำโกหก เธอนึกย้อนกลับไปยังฉากโกลาหลที่เธอแทบไม่สามารถหนีรอดมาได้ ตอนอยู่บนยาน ผู้คนที่เบียดเสียดแน่นชนิดเต็มชั้นปล่อยยาน พยายามแย่ง ที่นั่งที่เหลืออยู่เพื่อหนีออกไปจากอาณานิคมที่กำลังตาย พ่อแม่ผู้ลนลาน พลัดหลงกับลูกๆ เด็กๆ ที่ปากเป็นสีม่วงและขวัญหนีดีฝ่อพยายามตามหา สมาชิกครอบครัวที่อาจไม่ได้เจอหน้ากันอีก

กลาสส์ผละออกมาตอนที่ผู้หญิงคนนั้นร้องออกมาด้วยความเจ็บปวด และมีมือตกลงไปอยู่ในน้ำตามเดิม “ฉันจะไปหาเขาให้นะ” กลาสส์พูดเสียงสั้น ขณะค่อยๆ ถอยห่างออกไป “พวกเราต้องหาเขาพบแน่”

ความรู้สึกผิดที่ก่อตัวขึ้นในช่องท้องเกือบพอที่จะทำให้กลาสส์หยุดอยู่ ตรงนั้น แต่เธอก็รู้ว่าต้องไปต่อ ไม่มีอะไรที่เธอสามารถทำเพื่อบรรเทาความ ทรมานของผู้หญิงคนนี้ได้ เธอไม่ใช่หมอเหมือนอย่างคลาร์ก แพ้นของเวลส์ เธอเข้ากับคนไม่ค่อยเก่งด้วยซ้ำ ไม่เหมือนอย่างเวลส์หรือลुक พวกเขา รู้อยู่ตลอดว่าตอนไหนควรจะพูดอะไร บนดาวเคราะห์ดวงนี้มีคนเพียงคนเดียว ที่กลาสส์พอจะช่วยให้ และเธอก็ต้องหาเขาให้เจอก่อนที่มันจะหายไป

“ฉันขอโทษนะ” กลาสส์กระซิบบอกขณะหันกลับไปหาผู้หญิงคนนั้น ใบหน้า ของเธอกำลังบิดเบี้ยวด้วยความเจ็บปวด “เดี๋ยวฉันจะกลับมาหาคุณใหม่นะ แต่ตอนนี้ฉันต้องไปหา...ใครบางคนก่อน”

ผู้หญิงคนนั้นพยักหน้าพลางขบกรามแน่นและหลับตาบิ น้ำตาไหล ออกมาจากหลังเปลือกตาคู่นั้น

กลาสส์เบือนสายตาไปทางอื่นแล้วเดินต่อไป เธอหยีตา พยายามจำแนกภาพต่างๆ ที่อยู่ตรงหน้า การผสมกันของความมืด ความวิงเวียน คว้นไฟ และความซอกที่ได้อายุอยู่บนโลกดูเหมือนทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นภาพเบลอลไปหมด ยานตกลงมาตรงริมทะเลสาบ แตกออกเป็นเสียงๆ เหลือเป็นเศษซากที่มีไฟลุกไหม้กระจายระจาดกระจายไปทั่ว เธอมองเห็นแนวต้นไม้ อยู่ไกลๆ แต่ก็วุ่นวายใจเกินไปจนทำได้แค่มองดูพวกมันเพียงแวบเดียว ต้นไม้ดอกไม้จะมีดีอะไรถ้าหากลุกไม่ได้อยู่ดูมันไปพร้อมกับเธอ

เธอเบือนสายตาจากผู้รอดชีวิตที่อยู่ในสภาพมีนงงและบอบช้ำคนหนึ่ง ไปยังอีกคน ชายแก่คนหนึ่งนั่งเอาหน้าซุกมืออยู่บนแผ่นโลหะชิ้นใหญ่ที่ฉีกขาด ออกมาจากตัวยาน เด็กหนุ่มหน้าเปื้อนเลือดคนหนึ่งยืนอยู่ตามลำพัง ยืนอยู่ห่างไปไม่กี่เมตรจากสายไฟที่พันกันยุ่งเหยิง ร้อนฉ่ำ และมีประกายไฟ เขายืนมองท้องฟ้าอย่างใจลอยโดยไม่รับรู้ถึงอันตรายใกล้ตัว เหมือนกำลังคิดหาวิธีกลับบ้านอยู่

รอบบริเวณเต็มไปด้วยซากศพที่มีสภาพกระดูกหัก ผู้คนที่ดูเหมือนมีร่องรอยคำร่ำลาบีบคั้นหัวใจติดค้างอยู่บนริมฝีปาก ผู้คนที่จะได้เห็นท้องฟ้า สีครามแม้แต่แวบเดียว ทั้งที่ได้สละทุกอย่างเพื่อแลกมา มันคงจะดีกว่านี้ ถ้าพวกเขาอยู่บนยาน สูดลมหายใจสดท่ายโดยมีเพื่อนและครอบครัวรายล้อม แทนที่จะถูกทิ้งไว้ตรงนี้ตามลำพัง

กลาสส์ที่ยังคงยืนได้อย่างไม่มั่นคงนัก เดินโซเซเข้าไปดูร่างที่นอนอยู่บนพื้นที่ใกล้ที่สุด พลังสวดภาวนาอย่างแรงกล้า ขอให้ในบรรดาใบหน้าไร้ชีวิตเหล่านั้นไม่ปรากฏใบหน้าที่มีสันกรามแข็งแกร่งอย่างลุด จมูกเรียวยาว หรือผมหยักศกสีบลอนด์ เธอถอนหายใจด้วยความโล่งอก เป็นความสุขผสมความเศร้าเมื่อก้มลงไปมองร่างแรก ไม่ใช่ลุด เธอขยับไปยังร่างต่อไป ด้วยใจที่หวาดกลัวและเปี่ยมความหวังในระดับเดียวกัน จากนั้นก็ร่างต่อไป เธอกลั้นหายใจขณะพลิกร่างบนพื้นให้หงายขึ้นมาหรือขณะดันซากยานหนักๆ ออกไปจากร่างพวกเขา แต่ละครั้งที่เห็นว่าใบหน้าที่มีเลือดอาบและบอบช้ำนั้น

เป็นคนแปลกหน้า เธอก็จะถอนหายใจและยอมให้ตัวเองเชื่อว่าลुकยังมีชีวิตอยู่

“เธอไม่เป็นไรนะ”

กลาสส์สะดุ้งแล้วหันขวับไปทางต้นเสียง ชายคนหนึ่งที่มีแผลเหวอะ เหนือตาซ้ายกำลังมองเธออย่างสงสัย

“คะ ไม่เป็นไรคะ” เธอตอบไปโดยอัตโนมัติ

“แน่ใจนะ ความช็อกก่อให้เกิดปรากฏการณ์แปลกๆต่อร่างกายได้”

“ฉันไม่เป็นไรคะ แต่กำลังตามหา...” เธอเจียบไป ไม่สามารถเอาความ ตื่นตระหนกและความหวังในอกมาสร้างให้เป็นคำพูดได้

ชายคนนั้นพยักหน้า “ดีแล้ว ฉันตรวจสอบพื้นที่ตรงนี้ไปแล้ว แต่ถ้า เธอเจอผู้รอดชีวิตที่หลงตาฉันไป เธอก็ตะโกนเรียกเลยนะ พวกเรากำลัง รวบรวมคนเจ็บไปอยู่ตรงโน้น” เขาชี้ไปในความมืดไกลออกไป กลาสส์พอจะ มองเห็นเงาร่างของผู้คนได้รางๆ พวกเขากำลังยืนโน้มตัวอยู่เหนือร่างที่แน่นิ่ง

“ที่ริมทะเลสาบมีผู้หญิงอยู่คนหนึ่ง ท่าทางจะได้รับบาดเจ็บคะ”

“โอเค เตี่ยพวกเราจะไปช่วยเอง”

เขาส่งสัญญาณเรียกใครบางคนที่กลาสส์มองไม่เห็น จากนั้นก็วิ่ง กะเผลกๆออกไป จู่ๆเธอก็รู้สึกอยากตะโกนเรียกเขาเพื่อขอให้ไปตามหา โรมัสก่อน กลาสส์แน่ใจว่าผู้หญิงคนนั้นคงจะยอมเลือดไหลหมดตัวตาย อยู่ในน้ำแทนที่จะมีชีวิตอยู่บนโลกโดยปราศจากคนเพียงคนเดียว ผู้ซึ่งทำให้ ชีวิตของเธอควรถูกค่าแก่การดำรงอยู่ แต่ชายคนนั้นก็หายไปแล้ว

กลาสส์สูดหายใจลึกแล้วบังคับตัวเองให้ไปต่อ แต่เท้าของเธอดูเหมือน ไม่เชื่อมโยงกับสมองอีกแล้ว ถ้าลुकปลอดภัยดี ป่านนี้เขาคงจะมาตามหาเธอ แล้วไม่ใช่หรือ การที่เธอไม่ได้ยินเสียงทุ้มลึกของเขาตะโกนเรียกชื่อเธอ ท่ามกลางความโกลาหล นั้นหมายความว่าอย่างดีที่สุด เขาก็คงกำลังนอนอยู่ ตรงไหนสักแห่ง บาดเจ็บเกินกว่าจะขยับตัวได้ แต่ถ้าเลวร้ายที่สุดก็...

กลาสส์พยายามต่อสู้กับความคิดแง่ร้าย แต่มันก็เหมือนกับการพยายาม ผลักเงา ไม่มีอะไรสามารถกันความมืดออกไปจากจิตใจของเธอได้ มันคงเป็น

เรื่องโหดร้ายอย่างไม่สามารถจินตนาการได้เลยทีเดียวถ้าจะต้องเสียลูกไปหลังจากได้กลับมาอยู่ร่วมกันอีกครั้งเพียงแค่วันไม่กี่ชั่วโมง เธอไม่สามารถเผชิญเรื่องแบบนี้อีกรอบได้ ไม่ใช่หลังจากสิ่งที่เพิ่งเกิดขึ้นกับแม่ ไม่ เธอขมเสียดสีอันและเขย่งเท้ามองไปรอบๆ ตอนนี้มีแสงมากขึ้นกว่าเดิม ผู้รอดชีวิตบางรายนำเศษซากของยานมาทำเป็นคบเพลิงสำหรับใช้ชั่วคราว แต่แสงไฟที่ลุกวาววบบนนั้นก็แทบไม่ให้ความอบอุ่นใจใดๆ ไม่ว่าจะมองไปทางไหน กลาสส์ก็เห็นแต่ร่างที่ยับเยินกับใบหน้าที่มีสีหน้าตื่นตระหนกปรากฏออกมาจากเงามืด

ตอนนี้หมุดต้นไม้อยู่ใกล้แล้ว เธอมองเห็นเปลือกไม้ กิ่งที่บิดงอ และเรือนยอดไม้ หลังจากที่เธอเคยมองดูต้นไม้ที่อยู่โดดเดี่ยวต้นเดียวมาตลอดชีวิต การได้เห็นหลายต้นมาอยู่รวมกันแบบนี้ก็ให้ความรู้สึกน่าตกใจมากทีเดียว มันเหมือนการเดินทางพ้นห้วงมัจจุแล้วเจอร่างโคลนของเพื่อนรักคุณพร้อมๆ กันที่เดี่ยวหลายคน

กลาสส์หันไปมองต้นไม้ที่ใหญ่เป็นพิเศษต้นหนึ่งแล้วอ้าปากค้าง เด็กหนุ่มคนหนึ่งที่มีผมหยักศกนอนพิงลำต้นของมันอยู่

เด็กหนุ่มในชุดการ์ด

“ลูก!” กลาสส์ตะโกนแล้ววิ่งกะเผลกๆ เข้าไปหา พอเข้าไปใกล้ เธอก็เห็นว่าดวงตาของลูกปิด นี่เขาหมดสติหรือว่า...

“ลูก!” เธอตะโกนเรียกอีกครั้งก่อนที่ความคิดจะดำเนินต่อไป

กลาสส์รู้สึกวุ่นวายของเธอไร้เรี่ยวแรงและซาวบไปหมด เหมือนเธอเป็นซากศพที่พื้นดินซีฟ เธอพยายามเร่งฝีเท้า แต่พื้นดินก็เหมือนดึงเธอไว้ แม้จากระยะห่างสิบกว่าเมตร เธอก็ยังดูออกว่านั่นคือลูก ดวงตาของเขาปิดร่างเขาอ่อนปวกเปียก แต่เขายังหายใจ *เขายังมีชีวิตอยู่*

กลาสส์คุกเข่าลงข้างๆ ลูกและต่อสู้กับแรงกระตุ้นที่จะโถมตัวเข้าไปหา เธอไม่อยากทำให้เขาบาดเจ็บมากไปกว่าเดิม “ลูก” เธอกระซิบ “นายได้ยินฉันไหม”

เขาหน้าซีดและเหนือดวงตาก็มีแผลแตก เลือดไหลลงมาตามสันจมูก

ของเขา กลาสส์ดึงแขนเสื้อของตัวเองลงมาปิดฝ่ามือแล้วกดมันลงตรงแผล ลุกส่งเสียงครวญครางเบาๆ แต่ไม่ได้ขยับตัว เธอกดแผลแรงขึ้นด้วยหวังจะห้ามเลือด พร้อมๆ กันนั้นก็มองสำรวจเนื้อตัวส่วนอื่นๆ ของเขา ข้อมือซ้ายของเขาบวมซ้ำ แต่นอกจากนั้นแล้วก็ดูไม่มีอะไร น้ำตาแห่งความโล่งใจและความตื่นตันเอ่อขึ้นมาในดวงตาของเธอ เธอปล่อยให้มันไหลลงมาตามแก้ม ผ่านไปครู่หนึ่ง เธอก็เอามือออกเพื่อตรวจดูแผล เลือดเหมือนจะหยุดไหลแล้ว

กลาสส์เอามือทาบหน้าอกเขา “ลุก” เธอพูดเสียงแผ่วเบาแล้วไล่นิ้วไปตามกระดูกไหปลาร้าของเขา “ลุก นี่ฉันเองนะ ตื่นสิ”

พอได้ยินเสียงเรียก ลุกก็ขยับตัว กลาสส์ระบายลมหายใจออกมา เป็นเสียงที่มีส่วนผสมของเสียงหัวเราะและเสียงสะอื้นปนกัน เขาส่งเสียงคราง เปลือกตาเหมือนจะเปิดขึ้น แต่แล้วก็ปิดกลับลงไปตามเดิม “ลุก ตื่นสิ” กลาสส์พูดซ้ำ จากนั้นก็ยื่นริมฝีปากไปจ่อหูเขาแบบที่เธอเคยทำในยามเช้า ตอนที่เขาเสียงจะไปทำงานไม่ทัน “เดี๋ยวก็สายหรอก” เธอพูดพร้อมกับยิ้มน้อยๆ

เขาลืมตาขึ้นอีกครั้ง อย่างช้าๆ สายตาจับจ้องที่เธอ เขาพยายามพูด แต่ไม่มีเสียงเล็ดลอดออกมา เขาจึงเพียงแค่ยิ้มตอบ

“ว่าไง” กลาสส์พูด เธอรู้สึกว่าการกลัวและความเสียใจมลายหายไปชั่วครู่หนึ่ง “ไม่เป็นไรนะ นายไม่เป็นไรแล้ว พวกเรามาถึงแล้วลุก พวกเราทำสำเร็จ ยินดีต้อนรับสู่โลก”

บทที่ 2

เวลส์

“นายดูเหนียวนะ” ซาซ่าพูดพร้อมกับเอียงศีรษะ ทำให้ผมยาวสีดำของเธอตกลงมาประปร่า “ทำไมไม่ไปนอนล่ะ”

“ฉันอยากอยู่ที่นี้กับเธอ” เวลส์กำลังจะหาว แต่ก็ห้ามตัวเองไว้แล้ว เคঁรรอยยิ้มออกมาแทน มันไม่ได้ยากเลย ทุกครั้งที่มองดูซาซ่า เขาจะเห็นอะไรบางอย่างที่ทำให้ต้องยิ้มออกมาเสมอ ไม่ว่าจะเป็นตอนที่นัยน์ตาสีเขียวของเธอสะท้อนแสงกองไฟ ส่วนกระที่กระจายอยู่ทั่วโหนดแก้มคมสันนั้นก็น่าทึ่งสำหรับเขา พอๆ กับที่กลุ่มดาวในตอนกลางคืนน่าทึ่งสำหรับเธอเลย ที่เดียว ตอนนี้เธอกำลังดูดาว ปลายคางเธอเชิดขึ้นขณะที่เธอมองท้องฟ้าด้วยความอัศจรรย์ใจ

“ไม่อยากเชื่อเลยว่าพวกนายจะอาศัยอยู่ข้างบนนั่น” เธอพูดเบาๆ ก่อนจะหลุบตาลงมาสบตาเวลส์ “แล้วนายไม่คิดถึงมันหรือ การได้มีดวงดาวล้อมรอบนะ”

“ข้างล่างนี้ยังสวยกว่าอีกนะ” เขาใช้ปลายนิ้วแตะแก้มซาซ่า จากนั้นก็ลากปลายนิ้วจากกระจุดหนึ่งไปยังอีกจุดหนึ่ง “ฉันสามารถมองเห็นเธอได้ตลอดทั้งคืน แต่กับกลุ่มดาวกระบวยใหญ่ ฉันทำแบบนั้นไม่ได้”

“ถ้านายอยู่ได้อีกห้านาที ฉันก็ประหลาดใจแล้วละ ตานายแทบจะปิดแล้วเนี่ย”

“ก็วันนี้มีอะไรเกิดขึ้นตั้งเยอะ”

ซาซ่าเลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่ง เวลส์ยิ้ม ทั้งคู่ต่างรู้ว่ามันยิ่งกว่านั้นอีก ในช่วงสองสามชั่วโมงที่ผ่านมา เวลส์ถูกไล่ออกจากค่ายในข้อหาช่วยเหลือซาซ่า...อดีตนักโทษของกลุ่มหนึ่งร้อย...ให้หลบหนีไป นี่คือก่อนที่เขาจะไปเจอคลาร์กกับเบลลามีที่เพิ่งช่วยชีวิตอีอกเทเวียซึ่งเป็นน้องสาวของเบลลามีเอาไว้ได้ นำไปสู่การพิสูจน์ว่าผู้คนของซาซ่า หรือที่เรียกว่าชาวโลกนั้น ไม่ใช่ศัตรูอย่างที่ใครๆเคยคิด แต่นี่ก็น่าจะอธิบายอะไรๆให้สมาชิกค่ายกระจ่างได้อย่างเหลือเฟือแล้ว ซึ่งพวกเขาส่วนใหญ่ก็ยังไม่ค่อยสบายใจเรื่องซาซ่ากันอยู่ แต่นี่เป็นแค่จุดเริ่มต้นเท่านั้น เพราะเมื่อช่วงหัวค่ำที่ผ่านมา เบลลามีกับเวลส์ได้ค้นพบความจริงอันน่าตกตะลึง คือถึงแม้ว่าเวลส์ ลูกของสมุหนายกจะเติบโตมาพร้อมอภิสิทธิ์บนยานฟินิกซ์ ส่วนเบลลามี เด็กกำพร้า จะใช้ชีวิตอย่างปากกัดตีนถีบอยู่บนยานวัลเดิน แต่ความจริงแล้วทั้งคู่กลับเป็นพี่น้องต่างแม่กัน

ทั้งหมดนี้มันมากเกินไปที่จะเข้าใจได้ และในขณะที่ส่วนใหญ่แล้วเวลส์จะรู้สึกยินดี แต่ความซ็อกและความสับสนก็ทำให้เขาไม่สามารถซึมซับข่าวนี้ได้อย่างเต็มที่ รวมถึงการที่เขาไม่ได้นอนหลับอย่างเต็มอิ่มมานานแล้วด้วย ในช่วงสองสามสัปดาห์ที่ผ่านมา ในทางพฤตินัยเขาได้กลายเป็นผู้นำของค่ายไปแล้ว มันไม่ใช่ตำแหน่งที่เขาจำเป็นต้องไขว่คว้า แต่การฝึกฝนเพื่อเป็นเจ้าหน้าที่ รวมถึงการที่เขามีความสนใจเกี่ยวกับโลกมาตลอดชีวิต ก็ได้ทำให้เขามีทักษะอย่างล้นเหลือ แต่ถึงอย่างนั้น แม้เขาจะยินดีช่วยและรู้สึกซาบซึ้งใจกับผู้คนที่เชื่อมั่นในตัวเขา ตำแหน่งนี้ก็ยังคงมาพร้อมความรับผิดชอบที่ยิ่งใหญ่อยู่ดี

“ฉันคงต้องพักสักนาทีหนึ่งแล้วละ” เขาเอนตัววางศอกลงบนพื้น จากนั้นก็นอนหนุนตักซาซ่า แม้ทั้งคู่จะนั่งอยู่ห่างจากกลุ่มคนที่มารวมตัวกัน

รอบกองไฟ เสียงเปรี๊ยะๆ ของกองไฟก็ยังคงกลบเสียงทะเลาะโต้เถียงในช่วงเย็น
ได้ไม่สนิทอยู่ดี ขึ้นอยู่กับเวลาเท่านั้นว่าเมื่อไหร่จะมีคนวิ่งมาบนเรื่องถูกแย่ง
ที่นอน หรือมาเรียกเวลส์ไปยุติความขัดแย้งเรื่องเวรดักน้ำ ไม่ก็มาถามว่า
จะทำอะไรกับซากที่เหลือจากการล่าในวันนี้ดี

เวลส์ถอนหายใจขณะซาซาใช้น้ำสางผมเขา เป็นเวลาครู่หนึ่งที่เขาลืม
ทุกสิ่งทุกอย่างไปหมด ยกเว้นแต่ไออุ่นจากผิวเนื้อของเธอที่เขากำลังนอน
ซุกซบอยู่ เขาลืมเรื่องสัปดาห์อันเลวร้ายที่เพิ่งเผชิญมา ความรุนแรงที่ได้
ประสบพบเห็น เขาลืมเรื่องการพบศพเพื่อนของเขาที่ชื่อพริยาไป ลืมเรื่อง
ที่พ่อของเขาถูกยิงต่อหน้าต่อตาในตอนที่เบลลามีสร้างควมวุ่นวายเพื่อ
พยายามจะขึ้นยานมาพร้อมกับน้องสาว เขาลืมเรื่องที่ค่ายเดิมถูกไฟไหม้
จนธาเลียเพื่อนคลาร์กเสียชีวิตไป... โศกนาฏกรรมที่ทำให้สายใยรักเส้นสุดท้าย
ระหว่างเขากับคลาร์กขาดสะบั้นลง

บางที่เขากับซาซาน่าจะค้างคืนอยู่ในทุ่งโล่งนอกค่ายตรงนี้ มันเป็น
หนทางเดียวที่ทั้งคู่จะได้รับความเป็นส่วนตัว เขายึดกับความคิดนี้และรู้สึก
จมลึกสุนิทรามากขึ้นเรื่อยๆ

“นั่นมันบ้าอะไรนะ” มือของซาซาหยุดนิ่งอย่างฉับพลัน น้ำเสียงของเธอ
แฝงความกังวล

“เป็นอะไรเหรอ” เวลส์ถามพร้อมกับลืมตาขึ้น “มีอะไรไร้เปล่า”

เขาลุกขึ้นนั่งและมองไปรอบทุ่งโล่ง กลุ่มหนึ่งร้อยส่วนใหญ่ยังคงรวมตัว
กันอยู่รอบกองไฟ กำลังพูดคุยกันเบาๆ ซึ่งประสานเป็นเสียงพึมพำอันชวนให้
อุ่นใจ แล้วสายตาของเขาก็เบือนไปเจอคลาร์ก แม้เธอจะกำลังนอนขดตัวอยู่
ข้างเบลลามี เขาก็ดูออกว่าเธอกำลังสนใจกับอะไรอย่างอื่นอยู่ แม้ว่าความรู้สึก
ของการให้ความสนใจอย่างมากที่เวลส์มีต่อเธอจะแปรเปลี่ยนไปเป็นสิ่งที่
คล้ายคลึงกับมิตรภาพอย่างแท้จริงไปแล้ว เขาก็ยังอ่านเธอออกเหมือนอ่าน
แท็บเล็ต เขาดูสีหน้าท่าทางของเธอออกหมด ไม่ว่าจะเป็นการทำปากจู๋ขณะ
ตั้งใจอยู่กับการทำหัตถการทางการแพทย์ หรือการที่ดวงตาเธอเป็นประกาย

เวลาพูดถึงเรื่องเพี้ยนๆ ที่เธอสนใจอย่างการจำแนกทางชีววิทยาหรือฟิสิกส์ทฤษฎี และตอนนี้คิ้วของเธอก็ขมวดเข้าหากันด้วยความกังวลขณะที่เธอกำลังเงยหน้าประเมินอะไรบางอย่างบนท้องฟ้า เบลลามีเองก็เงยหน้าเช่นกัน สีหน้าของเขาเคร่งขรึม เบลลามีหันไปกระซิบอะไรบางอย่างข้างหูคลาร์ก นี่เป็นความใกล้ชิดแบบที่ครั้งหนึ่งเคยทำให้เวลส์รู้สึกปั่นป่วนในท้อง แต่ตอนนี้เขาเพียงแต่เต็มไปด้วยความหวั่นใจ

เวลส์เงยหน้ามองตาม แต่ไม่เห็นสิ่งผิดปกติอะไร ก็แค่ดวงดาว ซาซ่ายังคงเพ่งมองท้องฟ้าอยู่ “มีอะไรหรือ” เวลส์ถามพร้อมกับเอามือแตะหลังซาซ่า

“ตรงนั้น” น้ำเสียงของซาซ่าเคร่งเครียดขึ้นขณะที่เธอชี้ไปยังท้องฟ้ายามกลางคืน เห็นห้องพยาบาลและแนวต้นไม้ที่ล้อมรอบทุ่งโล่ง เธอรู้จักท้องฟ้าผืนนี้ดีเช่นเดียวกับที่เขารู้จักดวงดาวอย่างรู้สึก ด้วยความเป็นชาวโลก เธอแหงนมองท้องฟ้ามาตลอดชีวิต ส่วนเขาก็มองลงมา เวลส์มองตามนิ้วของเธอแล้วก็เห็น มันเป็นแสงจ้าที่เคลื่อนโค้งลงมายังโลก ลงมาทางพวกเขา ข้างหลังลูกไฟดวงแรก มีลูกไฟอีกลูก แล้วก็อีกสองลูก เมื่อรวมกันแล้วก็ดูเหมือนฝนดาวตกที่โปรยลงมาเหนือผู้คนที่กำลังชุมนุมรอบกองไฟอย่างสงบ

เวลส์สูดหายใจแรงแล้วก็ตัวแข็งทื่อ

“ยาน” เขาพูดขึ้นเบาๆ “พวกเขา กำลังลงมาแล้ว ทั้งหมดเลย” เขารู้สึกได้ว่าตัวซาซ่าเองก็เกร็งขึ้นมาเช่นกัน เขาโอบไหล่เธอแล้วดึงเธอเข้ามาใกล้ ขณะมองดูยานอวกาศอย่างเงิบๆ ลมหายใจของทั้งคู่กลายเป็นจังหวะเดียวกัน

“นาย...นายคิดว่าพ่อของนายจะอยู่ในยานพวกนั้นหรือเปล่า” ซาซ่าถาม เห็นได้ชัดว่าพยายามทำน้ำเสียงให้เบี่ยงด้วยความหวังมากกว่าที่เธอรู้สึกจริงๆ ในขณะที่พวกเขาสามารถทำใจแบ่งปันดาวเคราะห์ดวงนี้กับเยาวชนผู้กระทำความผิดที่ถูกเนรเทศหนึ่งร้อยคน เวลส์ก็สัมผัสได้ว่าการต้องรับมือกับพลเมืองทั้งอาณานิคมคงจะเป็นเรื่องที่แตกต่างกันออกไปโดยสิ้นเชิง

เวลส์รีบไปขนะความหวังและความหวาดกลัวกำลังต่อสู้แย่งชิงความเป็นใหญ่ในสมองของเขาที่เหนื่อยล้าเต็มที่แล้ว มีโอกาสอยู่บ้างที่อาการบาดเจ็บของพ่อเขานั้นจะไม่ร้ายแรงอย่างที่เห็น พ่อของเขาอาจหายดีและลงมาที่โลกได้ แต่ก็อีกนั่นละ มันก็มีโอกาสเหมือนกันที่สมุหนายกจะยังคงพยายามพยุงชีวิตอยู่ในศูนย์การแพทย์...หรือถ้าเลวร้ายกว่านั้นก็คือ ตอนนี้อาจจะล่องลอยอย่างหนึ่งและเงิบงันอยู่ท่ามกลางหมู่ดาวไปแล้ว เขาจะทำอย่างไรดีถ้าพ่อไม่ได้ก้าวออกมาจากยานเหล่านั้น เวลส์จะไปต่อได้อย่างไร ถ้ารู้ว่าเขาจะไม่มีวันได้รับการให้อภัยจากสมุหนายกสำหรับความผิดอันเลวร้ายที่เขาทำขึ้นตอนอยู่บนอาณานิคม

เวลส์เบือนสายตาไปทางอื่นและเอี้ยวตัวไปมองอีกฝั่งของกองไฟ คลาร์กหันมามองเขา ทั้งคู่สบตากัน ซึ่งก็ทำให้เวลส์รู้สึกตื่นตื้นใจ เขากับเธอไม่ได้พูดอะไรกันสักคำ แต่เธอก็ยังเข้าใจความโล่งอกและความพร้นพรึงที่ผสมปนเปกันของเขาได้เป็นอย่างดี เธอรู้ว่าเขามีอะไรให้ได้หรือเสียเล็กน้อย แค่นั้นเมื่อประตูเหล่านั้นเปิด

“พ่อต้องภูมิใจในตัวนายแน่ๆ” ซาซ่าบีบมือเวลส์

แม้ยังกังวลอยู่ แต่สีหน้าของเวลส์ก็คลายลงและกลายเป็นรอยยิ้ม ซาซ่าเองก็เข้าใจเช่นกัน แม้เธอจะยังไม่เคยเจอพ่อของเวลส์ แม้เธอจะไม่เคยเห็นความสัมพันธ์อันซับซ้อนนั้นมาเองกับตา เธอก็รู้ดีว่าการเติบโตขึ้นมาโดยมีพ่อแม่เป็นผู้รับผิดชอบความเป็นอยู่ของคนทั้งชุมชนนั้นมันเป็นอย่างไรรู้หรือในกรณีของเวลส์ พ่อแม่ผู้รับผิดชอบต่อมนุษยชาติทั้งปวงเท่าที่เชื่อว่ามีเหลือรอดอยู่ พ่อของซาซ่านี้เป็นผู้นำของชาวโลก เช่นเดียวกับที่พ่อของเวลส์เป็นผู้นำของอาณานิคม เธอรู้ดีว่าการแบกรับน้ำหนักของภาระหน้าที่เหล่านั้นมันเป็นอย่างไรรู้ ซาซ่าเข้าใจดีว่าการเป็นผู้นำนั้นแม้จะเป็นเกียรติอย่างสูง แต่ก็ต้องเสียสละอะไรไปมากพอๆกัน

เวลส์มองดูสีหน้าเหนื่อยล้าไร้ชีวิตชีวาของวัยรุ่นคนหนึ่งร้อยคนที่อยู่รอบกองไฟ วัยรุ่นผู้ซึ่งรอดผ่านสัปดาห์แรกๆ อันทารุณบนโลกมาได้ ปกติแล้ว

ภาพนี้จะทำให้เขารู้สึกเป็นกังวลในหลายระดับเมื่อเขาต้องห่วงเรื่องการเก็บอาหารและเรื่องเสียบยงอื่น ๆ ที่ลดลงอย่างรวดเร็ว แต่ครั้งนี้เขาแค่รู้สึกโล่งโล่งอกและภูมิใจ พวกเขาทำสำเร็จ แม้แต่มีต่อจะแย่งแค้ไหน พวกเขาก็ยังรอดมาได้ และตอนนี้ความช่วยเหลือก็กำลังมา ถึงแม้ว่าพ่อของเขาจะไม่ได้อยู่บนยานลำใดลำหนึ่ง มันก็จะยังมีปันส่วนอาหาร เครื่องมือ และยาจำนวนมาก...ทุกอย่างที่พวกเขาจำเป็นต้องใช้เพื่อเอาชีวิตรอดในฤดูหนาวที่กำลังจะมาถึงและในฤดูต่อไป

เวลส์อดใจรอดูสีหน้าของบรรดาผู้มาใหม่แทบไม่ไหว พวกเขาจะมีสีหน้าอย่างไรเมื่อได้เห็นว่าการล่าหนึ่งร้อยประสบความสำเร็จถึงเพียงนี้ แน่หนอนว่าในระหว่างนั้นพวกเขาได้ทำเรื่องบางอย่างที่ผิดพลาด และมันก็มีการสูญเสียอันเลวร้าย...แอสเซอร์กับพริยา และเกือบจะเป็นอีกทีด้วย...แต่มันก็ยังมิชชะชนะด้วยเช่นกัน

เวลส์หันไปเห็นซาซากำลังมองเขาอย่างเป็นกังวล เขายิ้ม และก่อนที่เธอจะทันได้ทำอะไร เขาก็รวบเรื้อนผมอันเงางามของเธอไว้และประกบริมฝีปากกับเธอ ตอนแรกเธอดูประหลาดใจ แต่ไม่นานก็ผ่อนคลายและจูบเขาตอบ เขาแนบหน้าผากเข้ากับเธออยู่ครู่หนึ่ง รวบรวมความคิดแล้วลุกขึ้นยืน ถึงเวลาต้องไปบอกคนอื่น ๆ แล้ว

เขาขำเล็งมองคลาร์กแวนหนึ่ง ขอความยินยอมจากเธอโดยไร้สุ้มเสียง เธอแม้ริมฝีปากแน่น หันไปหาเบลลามีครู่หนึ่ง เสร็จแล้วก็หันกลับมาสบตาเวลส์และพยักหน้า

เวลส์ส่งเสียงกระแอม เรียกความสนใจจากผู้คน แต่ยังไม่เอะพอ “ทุกคนได้ยินฉันไหม” เขาตะเบ็งเสียงข่มเสียงพิมพ์ ๆ กับเสียงเปรี๊ยะ ๆ ของกองไฟ

ห่างออกไปไม่กี่เมตร แกรห์มแสะยะยิ้มกับหนึ่งในบรรดาเพื่อน ๆ ชาวอาร์คาเดีย ตอนเพิ่งลงมาถึงโลกใหม่ ๆ แกรห์มเป็นหัวหอกในการต่อต้านเวลส์ เขาพยายามโน้มน้าวคนอื่น ๆ ว่าลูกชายของสมุหนายกคนนี้ถูกส่งมาเป็นสายลับ

และแม้ต่อมาสมาชิกส่วนใหญ่ในกลุ่มหนึ่งร้อยจะเริ่มรักดีต่อเวลส์ แกรห์ม ก็ไม่ได้สูญเสียผู้สนับสนุนไปเสียทั้งหมด...ยังมีอีกหลายคนในค่ายที่กลัวแกรห์ม มากกว่าที่จะเชื่อใจเวลส์

โลล่า สาวสวยชาววัลเดินที่คอยประจบประแจงแกรห์ม กระซิบอะไรบางอย่าง จากนั้นก็หัวเราะคิกคักเสียงดังกับสิ่งที่แกรห์มกระซิบตอบ

“เธอหุบปากซะทีได้ไหม” อ็อกเทเวียตวาดพร้อมกับมองหิ้งคู่ตาเขียว “เวลส์กำลังจะพูดนะ”

โลล่าหันไปจ้องหน้าอ็อกเทเวียแล้วสบถเบาๆ แต่แกรห์มกลับดูขบขันเล็กน้อย บางทีอาจเป็นเพราะอ็อกเทเวียใช้เวลาอยู่ในค่ายน้อยกว่าคนอื่น แต่เธอก็เป็นหนึ่งในไม่กี่คนที่ไม่เกรงกลัวแกรห์ม และเธอก็พร้อมที่จะลุกขึ้นมาเผชิญหน้าเขา

“มันเกิดอะไรขึ้นหรือ เวลส์” อีริคถาม ชาวอาร์คาเดียร่างสูงและหน้าเคร่งเครียดตอนนี้กำลังจับมือเฟลิกซ์ แพนหนุ่มของตนอยู่ เฟลิกซ์นั้นเพิ่งจะหายจากอาการป่วยสึกลับ แม้ปกติแล้วจะเป็นคนไม่ค่อยชอบแสดงออก แต่ตอนนี้ความโล่งอกของอีริคก็มีชัยเหนือความสงวนท่าทีของเขาชั่วคราว ตลอดทั้งวันมานี้ เวลส์ยังไม่เห็นเขาปล่อยมือเฟลิกซ์เลย

เวลส์ยิ้ม อีกไม่นานพวกเขา ก็จะไม่ต้องกังวลเรื่องการต่อสู้กับโรคแปลกๆ อีกแล้ว เพราะบนยานจะต้องมีแพทย์ผู้ผ่านการฝึกฝนอยู่เป็นจำนวนมาก กลุ่มแพทย์ที่มียามากกว่าที่เคยมีมาบนโลกในช่วงหลายศตวรรษ

“เราทำสำเร็จแล้ว” เวลส์แทบไม่สามารถเก็บความตื่นเต้นเอาไว้ได้ “เรารอดมาได้นานพอจนพิสูจน์ได้แล้วว่าโลกนั้นปลอดภัยสำหรับการอยู่อาศัย และตอนนี้คนอื่นๆ ก็กำลังตามมา” เขาชี้ไปบนท้องฟ้าและจิกยิ้ม

คนหลายสิบคนเงยหน้ามองตาม แสงไฟสะท้อนวูบวาบอยู่บนใบหน้าเหล่านั้น เสียงโห่ร้อง...รวมถึงเสียงสบถจำนวนหนึ่ง...ดังลั่นไปทั่วทุ่งโล่ง ขณะที่ทุกคนผุดลุกขึ้นยืน ตอนนี้ยานอยู่ต่ำแล้ว กำลังลดระดับอย่างรวดเร็ว ซ้ำยังมีความเร็วเพิ่มขึ้นขณะเข้าใกล้พื้นโลก

“แม่กำลังมา!” เด็กหญิงที่ชื่อมอลลี่กระโดดโลดเต้น “แม่สัญญาว่าจะขึ้นยานลำแรกมาเลย”

เด็กสาวชาววัลเด้นอีกสองคนกอดคอกันร้องกรี๊ดกร๊าด ขณะที่อันโตนิโอที่ปกติแล้วเป็นชาววัลเด้นผู้ร่าเริง แต่ช่วงนี้กลับอยู่เฉยๆ มาหลายวัน ตอนนี้อันโตนิโอพึมพำกับตัวเองว่า “เราทำสำเร็จ...เราทำสำเร็จแล้ว...”

“จำเรื่องที่พ่อฉันเคยบอกพวกเรา” เวลส์ตะโกนแข่งกับเสียงเซ็งแซ่ “เกี่ยวกับการอภัยโทษให้กับอาชญากรรมทั้งหลายของพวกเรา นับจากนี้เป็นต้นไป พวกเรากลายเป็นพลเมืองธรรมดาอีกครั้ง” เขาหยุดครู่หนึ่ง จากนั้นก็ยิ้ม “ความจริงแล้วนี่ก็ไม่ถูกต้องซะทีเดียว พวกนายไม่ใช่พลเมืองธรรมดา...แต่เป็นวีรชนต่างหาก”

มีเสียงปรบมือดังขึ้น แต่ไม่นานก็ถูกกลบด้วยเสียงหวีดแหลมดังกึกก้อง มันดูเหมือนดังมาจากท้องฟ้า แถมยังดังขึ้นเรื่อยๆ ทำเอาทุกคนในทุ่งโล่งต้องเอามือปิดหู

“พวกเขา กำลังลงจอด” เฟลิกซ์ตะโกน

“ตรงไหนกันล่ะ” เด็กสาวคนหนึ่งถาม

มันเป็นไปไม่ได้ที่จะระบุตำแหน่ง แต่เห็นได้ชัดเจนว่ายานเหล่านั้นพุ่งมาอย่างรวดเร็ว และดูเหมือนเป็นการลงจอดที่ไร้การควบคุมอีกต่างหาก เวลส์รู้สึกช็อกและทำอะไรไม่ถูกขณะมองดูยานลำแรกลอยผ่านเหนือศีรษะ สูงขึ้นไปเพียงแค่ว่าไม่กี่กิโลเมตรเท่านั้น มันลอยต่ำเสียนจนสะเก็ดไฟทำเอาต้นไม้สูงถูกไฟเผาไหม้ไปตามๆ กัน

เวลส์สยดเบาๆ ถัดต้นไม้ติดไฟ มันก็ไม่สำคัญแล้วว่าบนยานจะมีใครโดยสารมาบ้าง...เพราะไม่ถึงตอนเข้าพวกเขาก็ตายกันหมดแล้ว

“เยี่ยม” เบลลามีพูดขึ้นด้วยเสียงที่ดังพอให้ได้ยิน “เราเสี่ยงชีวิตเพื่อลงมาพิสูจน์ว่าโลกปลอดภัยแล้ว แค่นี้ก็ทำให้พวกเขาลงมาจุดไฟเผามัน” เบลลามีพูดด้วยน้ำเสียงเย้ยหยันอย่างไม่แคร์ใครตามปกติ แต่เวลส์ดูออกว่า เบลลามีกำลังกลัว เบลลามีนั้นไม่เหมือนคนอื่น เขาใช้กำลังบังคับเพื่อให้ได้

ขึ้นมาบนยาน...แกมยังทำให้สมุหนายกโดนยิงในระหว่างนั้นอีกด้วย ไม่มีทางรู้
ได้เลยว่าเบลลามีจะได้รับการอภิเษกหรือเปล่า ไม่แน่ว่าพวกการ์ดอาจจะได้รับ
คำสั่งให้ยิงเขาทันทีที่พบเห็นก็ได้

ขณะยานเคลื่อนผ่านทุ่งโล่ง เวลส์ก็เห็นตัวอักษรที่ข้างยานแวบหนึ่ง...
ทริลเลียน กาแล็กติก บริษัทผู้สร้างยานเหล่านี้ขึ้นเมื่อหลายชั่วอายุคนที่
ที่ผ่านมา เขารู้สึกท้องไส้ปั่นป่วนเมื่อพบว่ายานกำลังบินเอียงข้างท่ามมส์ลับหำ
องศากับพื้นโลก แล้วแบบนี้คนข้างในห้องเคบินจะเป็นอย่างไรกันบ้างละเนี่ย
ยานเคลื่อนผ่านทุ่งโล่งไปแล้ว และหายเข้าไปหลังแนวยอดไม้สูงๆ ยานยังคง
เคลื่อนต่อไปจนหลุดจากรอบสายตา

เวลส์ก็ล้มหายใจและรอเวลา พอช่วงเวลาแสนทรมาณใจผ่านไป หลัง
แนวต้นไม้ก็มีแสงสว่างวาบและเกิดระเบิดไฟลุกท่วมขึ้นมา มันห่างจากค่าย
ไปอย่างน้อยก็สองสามกิโลเมตร แต่มองเห็นแสงสว่างวาบเหมือนเกิดการ
ลุกจ้าของดวงอาทิตย์เลยทีเดียว เลี้ยววินาทีต่อมา ก็มีเสียงระเบิดดังตามมาอีก
เสียงระเบิดดังก้องกัมปนาทกลบเสียงอื่นไปจนหมด ก่อนที่ใครจะทันได้
ทำความเข้าใจภาพที่เห็น ยานลำที่สองก็เคลื่อนผ่านศีรษะพวกเขาไปลงจอด
อย่างหายนะในแบบเดียวกัน ทำให้เกิดแสงสว่างวาบและเสียงระเบิดอีกครั้ง
แล้วยานลำที่สามก็ตามมา

การตกของยานแต่ละครั้งทำเอาพื้นดินสั่นสะเทือนอย่างรุนแรง แรงแ
สั่นสะเทือนนั้นส่งผ่านเท้าของเวลส์ขึ้นมาจนถึงช่องท้อง ตอนยานพวกเขา
เคลื่อนลงมามันเป็นแบบนี้เหมือนกันหรือเปล่านะ พวกเขาเองก็ลงจอดอย่าง
รุนแรง...มีผู้เสียชีวิตสองสามคน แล้วจู่ๆ เสียงนำตกใจนั้นก็เงียบสนิท ขณะที่
โลกกลับมาเงียบงันอีกครั้ง เปลวไฟก็พวยพุ่งขึ้นฟ้า ระบายสีให้กับความมืด
และมีควันลอยโขมง เวลส์เบือนสายตาออกจากแนวต้นไม้และหันกลับไปมอง
คนอื่น ๆ บรรดาใบหน้าที่สะท้อนแสงสีส้มจากทางด้านบนมีคำถามเดียวกับ
ที่วนเวียนอยู่ในหัวของเขา จะมีใครรอดชีวิตจากการลงจอดแบบนี้ได้ด้วยหรือ
“เราต้องไปหาพวกเขา” อีริคพูดเสียงหนักแน่น เขาต้องตะเบ็งเสียง

เพื่อให้คนอื่นได้ยินท่ามกลางเสียงฮือฮาและเสียงพึมพำอย่างเป็นทางการ

“แล้วเราจะหาพวกเขาเจอได้อย่างไร” มอลลี่ถาม เธอตัวสั่นระริก เวลส์รู้ว่าเธอเกลียดการเข้าป่า โดยเฉพาะตอนกลางคืนยิ่งแล้วใหญ่

“ดูเหมือนพวกเขาน่าจะลงจอดตรงใกล้ๆ ทะเลสาบ” เวลส์ตอบพลางใช้นิ้วถูหนวดขมับ “แต่ก็อาจจะไกลกว่านั้นเยอะ” *ถ้ามีใครรอดชีวิตมาได้* นะนะ เขาคิด เขาไม่จำเป็นต้องพูดออกมา เพราะทุกคนก็กำลังคิดแบบเดียวกันอยู่ เวลส์หันกลับไปทางจุดยานตก เปลวไฟที่ลุกโชนเหนือต้นไม้ตอนนั้นลดลงแล้ว ลดหายลงไปในปี “พวกเราต้องรีบ เพราะถ้าไฟดับเมื่อไหร่ เราจะไม่มีทางตามหาพวกเขาได้ในความมืด”

“เวลส์” ซาซ่าเอ่ยขึ้น เธอเอามือจับไหล่เขา “นายน่าจะรอให้ถึงตอนเช้าก่อนนะ ช้างนอกนั้นมันไม่ปลอดภัย”

เวลส์ลั่นเล ซาซ่าพูดถูกเรื่องอันตราย เพราะยังมีชาวโลกอยู่กลุ่มหนึ่งที่เป็นพวกหัวรุนแรง ต่อต้านพ่อของซาซ่า และตอนนี้ก็กระจายอยู่ในป่าระหว่างภูเขาเวเทอร์กับค่ายของกลุ่มหนึ่งร้อย พวกเขานี้ละคือพวกที่ลักพาตัว อีอกเทเวียและฆ่าแอสเซอร์กับพริยา แต่เวลส์ก็ทนไม่ได้ถ้าจะให้ชาวอาณานิคมที่บาดเจ็บและหวาดกลัวต้องรอความช่วยเหลือต่อไป

“ฉันก็ไม่ต้องไปกันทุกคน” เวลส์พูดกับคนในกลุ่ม “ฉันต้องการแค่อาสาสมัครไม่กี่คนที่จะช่วยแบกอุปกรณ์ฉุกเฉินไปพาคคนอื่น ๆ กลับค่าย” เขามองไปรอบๆ ทุ่งโล่งที่ทุกคนช่วยกันเปลี่ยนให้เป็นบ้านอย่างยากลำบาก ความภูมิใจแล่นวาบขึ้นมา

อีอกเทเวียก้าวมาหาเวลส์ มายืนอยู่กลางลานวงกลม เธออายุแค่สิบสี่ปีเท่านั้น แต่ก็ไม่วายที่จะพูดต่อหน้าคนหมู่มากเหมือนอย่างสมาชิกรุ่นราวคราวเดียวกันกับคนอื่น ๆ “ฉันว่าปล่อยให้พวกเขาหาทางกันเองดีกว่า” เธอเข็ดค้างอย่างไม่เกรงกลัว “หรือไม่ก็ปล่อยให้พวกเขาอยู่ตรงนั้นไปเลย เพราะตอนที่พวกเขาส่งเรามาที่นี่ มันก็แทบเหมือนกับพวกเขาตัดสินประหารชีวิตเราไปแล้ว ทำไมเราจะต้องเสี่ยงชีวิตไปช่วยพวกเขาด้วยล่ะ” มีเสียง

พิมพ์เห็นด้วยดังขึ้น อ็อกเทเวียเหลือบมองพี่ชายของเธอแวบหนึ่ง บางทีอาจเพื่อขอความสนับสนุน แต่พอเวลส์หันไปมองเบลลามี สีหน้าของเบลลามีนั้นก็ดูยากจะเข้าใจได้อย่างน่าประหลาด

“เธอ ล้อเล่น ใช่มั้ย” เฟลิกซ์ถามขณะมองอ็อกเทเวียด้วยสีหน้าพรั่นพรึง เขายังดูเหมือนอ่อนแอจากการล้มป่วยอยู่ แต่ความกังวลนั้นปรากฏออกมาชัดเจน “ถ้ามีโอกาสแม้เพียงน้อยนิด พ่อแม่ของฉันจะอยู่ที่นั่น อย่างนั้นเราก็ต้องพยายามไปตามหาพวกเขา ค่ะ นี่แหละด้วย” เฟลิกซ์ก้าวเข้าไปใกล้ อีริค อีริคโอบไหล่เขาไว้แน่น

“ฉันก็จะไปกับเขาด้วย” อีริคว่า

เวลส์กวาดตามองหาคลาร์กกับเบลลามี พวกเขาสบตากัน จากนั้นคลาร์กก็จับมือเบลลามีไว้แล้วเดินฉับ ๆ อ้อมลานวงกลมเข้ามาหาเวลส์

“ฉันควรจะไปด้วยเหมือนกัน” คลาร์กพูดเบา ๆ “บางทีอาจมีคนเจ็บให้ต้องช่วย”

เวลส์หันไปมองเบลลามี รอให้เขายกเรื่องความเสียหายขึ้นมาคัดค้าน แต่เบลลามีก็นิ่งเงียบดูเคร่งเครียด เขาจ้องมองไปในความมืดที่อยู่เหนือเวลส์ บางทีเบลลามีอาจรู้ดีว่า ถ้าคลาร์กตั้งใจจะทำอะไรแล้ว ก็ยากกับเธอไปก็ไม่มีประโยชน์

“โอเค” เวลส์บอก “ฉันไปเตรียมตัวกัน พวกนายที่เหลือควรจะอยู่ที่นี้คอยเตรียมค่ายไว้สำหรับผู้มาใหม่”

คลาร์กวิ่งไปยังห้องพยาบาลเพื่อหยิบอุปกรณ์ทางการแพทย์ ขณะที่เวลส์มอบหมายงานให้คนที่จะไปด้วยช่วยแบกน้ำดื่มและผ้าห่ม “อีริค นายช่วยไปหาอาหารมาหน่อยได้ไหม...อะไรก็ได้ที่พวกเรามีอยู่”

ขณะที่กลุ่มอาสาธิบดีไปเตรียมตัว เวลส์ก็หันกลับไปหาซาซ่าที่ยังคงยืนอยู่ข้างๆ เธอแม้ริมฝีปากอย่างเคร่งเครียด “เราควรหยิบอะไรไปใช้ทำเปลด้วย” เขามองไปรอบๆ ทุ่งโล่งอย่างใช้ความคิด “เพราะมันอาจมีคนที่ไม่สามารถจะเดินมาที่นี่ได้” เธอเดินไปยังเต็นท์เก็บอุปกรณ์โดยไม่รอคำตอบจากเวลส์

เขาวิ่งเหยาะๆตามเธอไป “ฉลาดมาก” เขาบอกขณะก้าวเท้าจับๆ “แต่ฉันว่าเธอไปกับพวกเรามันคงไม่ดีหรอกนะ”

เธอหยุดกึก “นายพูดอะไรของนายนะ พวกนายไม่มีใครรู้จักพื้นที่ดีเท่าฉัน ถ้ามีใครที่จะพาพวกนายไปที่นั่นแล้วกลับมาอย่างปลอดภัยได้ละก็ มันก็ต้องเป็นฉันนี่ละ”

เวลส์ถอนหายใจ แน่نونว่าเธอพูดถูก แต่แค่คิดว่าซาซ่าต้องไปอยู่ต่อหน้าชาวอาณานิคมหลายร้อยคน...และท่าทางจะมีการ์ดพร้อมอาวุธอยู่ไม่น้อยอีกต่างหาก...มันก็ทำให้เขารู้สึกกลัวขึ้นมา ชาวอาณานิคมส่วนใหญ่ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าที่นี่มีชาวโลกอยู่ เขานึกถึงความช็อกและความสับสนงงงตอนที่ได้เห็นเธอเป็นครั้งแรก...มันราวกับว่าความเข้าใจทั้งหมดของเขาเกี่ยวกับเอกภพได้กลับตาลปัตรไปหมด ในตอนแรกเขาไม่ไวใจเธอจริงๆ ส่วนคนอื่นๆในกลุ่มยิ่งต้องใช้เวลานานกว่าเขา กว่าที่จะเชื่อว่าเธอพูดความจริงเรื่องชุมชนของคนที่อยู่บนโลกอย่างรักสงบ

เวลส์ยื่นกระสวยกระสวยขณะมองเข้าไปในดวงตารูปเมดัลมอนต์ของซาซ่า ซึ่งตอนนี้มีความมกล้ำลูกโซน เธอสวยก็จริง แต่ไม่ได้อ่อนแออบบางแต่อย่างใด เธอได้พิสูจน์แล้วว่าเธอสามารถดูแลตัวเองได้ดีแค่ไหน และเธอก็ไม่จำเป็นต้องให้เขาคอยปกป้อง แต่ถึงอย่างนั้น ไม่ว่าความเข้มแข็งและสติปัญญาใดๆในโลกก็ไม่สามารถจะหยุดกระสุนปืนของการ์ดที่แตกตื่นได้หรอก

“ฉันแค่ไม่อยากให้เธอเป็นอะไรไป” เขาจับมือเธอ “พวกเขาทุกคนคิดว่าดาวเคราะห์ดวงนี้ว่างเปล่า ตอนนี้อาจยังไม่ใช้เวลาที่จะมาเรียนรู้เรื่องชาวโลก ไม่ใช่ในตอนที่พวกเขากำลังมีนงและตื่นกลัวแบบนี้ พวกการ์ดอาจทำอะไรโง่ๆก็ได้”

“แต่ฉันจะ *ไปช่วย* พวกเขานะ” น้ำเสียงของซาซ่านั้นมีความอดทนและความสับสนปะปนอยู่ “ก็เห็นอยู่ว่าฉันไม่ใช่ศัตรู”

เวลส์นิ่งเงียบขณะนึกถึงการลาดตระเวนครั้งต่างๆ สมัยที่ยังเป็น

เจ้าหน้าที่ฝึกหัดอยู่ เขาเคยเห็นผู้คนถูกจับกุมด้วยความผิดเล็กๆ น้อยๆ อย่างเช่นการฝ่าฝืนเคอร์ฟิวแค่ห้านาที หรือการเดินทางหลงเข้าไปในพื้นที่หวงห้าม เขารู้ว่าตอนอยู่บนยาน การบังคับใช้คำสั่งอย่างเข้มงวดถือเป็นสิ่งจำเป็น แต่คงเป็นการยากที่จะทำให้พวกการ์ดลี้มกฏที่ท่องจำจนขึ้นใจไปแล้ว ยิ่งก่อน ถามทีหลัง

“อย่างหนึ่งที่เขาต้องเข้าใจเกี่ยวกับผู้คนของฉันก็คือ...”

เธอตัดบทด้วยการเอามือจับไหล่เขา และเขย่งขึ้นไปจูบเขา “คนของนายตอนนี้ก็ *เป็น* คนของฉันด้วย”

“หวังว่าพวกเขาจะเอาคำพูดนี้ไปใส่ไว้ในหนังสือประวัติศาสตร์ด้วยนะ” เขาพูดยิ้มๆ

“ฉันคิดว่า นาย ต้องการจะเป็นคนเขียนหนังสือเล่มนั้นเองนะ” เธอใช้น้ำเสียงที่คงจะเป็นน้ำเสียงแซวของชาวโลกละมั้ง “*ประสบการณ์ตรงเกี่ยวกับเหตุการณ์มนุษย์หวนคืนสู่โลก* ฟังดูน่าอ่านดี เพียงแต่จริงๆ แล้วคนบางกลุ่มไม่เคยจากไปไหนนะ”

“ระวังให้ดีเถอะ ฉันจะใช้สิทธิ์ของนักเขียนบรรยายรูปร่างหน้าตาของเธอ”

“อะไรนะ นายจะบอกว่าฉันหน้าตาน่าเกลียดสุดๆ อย่างนั้นหรือ ก็ลองดูสิว่าฉันจะแคว่ใหม่”

เวลส์เอื้อมมือไปจับผมปอยหนึ่งเหน็บหลังใบหูเธอ “ฉันจะเขียนว่าเธอนะสวยซะจนทำให้ฉันเผลอทำอะไรโง่ๆ ห้ามๆ ลงไปเลยละ”

เธอยิ้ม แล้วในชั่วแวบหนึ่ง ความคิดทุกอย่างก็พลันมลายหายไปจากสมองของเวลส์ เหลือเพียงความรู้สึกที่ว่าเขาอยากจูบเธออีกครั้งเหลือเกิน แต่แล้วทั้งคู่ก็หลุดจากภวังค์เมื่อมีคนตะโกนมาจากความมืด “เวลส์? พวกเราพร้อมแล้ว” กลิ่นควันเหม็นคั่งจากจุดที่ยานตกเริ่มไชยออกมาจากในป่าแล้ว กลิ่นฉุนแสบจมูกไปหมด

“โอเค” เขาพูดกับซาซ่าด้วยน้ำเสียงหนักแน่น “ไปกัน”